

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

Friderici Iacobi Beyschlagii, Gymnasii, quod Halæ Suevorum est, Adiuncti, & ad ædem S. Mich. Archangeli Catechetæ extraordinarii, Sylloge Variorum Opusculorum

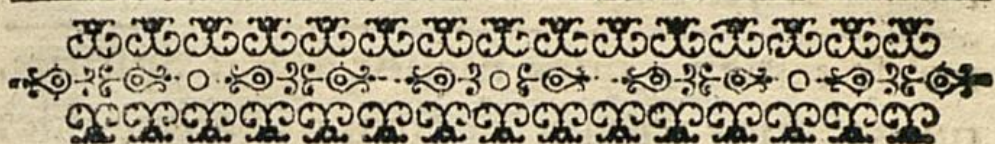
(Programmatvm, Orationvm, Epistolarvm, Poematvm, Dissertationvm, Aliarvmqve Observationvm ...)

Beyschlag, Friedrich Jakob

Halae Suevorum, M.DCC.XXXI

I. Crvx Salvts Signvm, Actui Oratorio a.d. III. Id. April. CIOIDCCXXIX.
instituendo more solito praemissum ab Io. Avgvstino Groebelio Lyc. Rect.
(*) Longosalissae Formis Heergarthii, D.S.L.E.Q.T.

urn:nbn:de:gbv:45:1-16153

I.

CRUX SALVTIS
SIGNVM,
Actui Oratorio

a. d. III. Id. April. c1515CCXXIX.

instituendo

more solito præmissum

ab

IO. AVGVSTINO GROEBELIO

Lyc. Rect. (*)

Longosalfæ Formis Heergarthii, D.S.L.E.Q.T.

Q. B. V.

VALEANT cæ gentes omnes, qui-
bus veri Dei noticia, vel plane
nulla, vel saltem levis, est, ho-
noribus, scientiis, divitiis, su-
perbiant licet, in iisque spem suam, præ-
sidium atque gloriam collocent omnem,

Tom. II. Fasc. I.

A

nobis

*) Huius viri docti binæ observationes extant
in Miscell. Lipsiens. T. X. p. 79. sqq. & T. XII.
p. 137. sqq.

nobis tamen, quos melior agitat Spiritus, quos sanior imbuunt doctrina, atque fides salubrior, sola est in Cruce CHRISTI gloria, salusque. Equidem non negamus, lignum primam primi hominis fuisse perniciem, quum primus humani generis progenitor, Adamus, foemineis captus illecebris, vetitam arborem contigit, quo vero facto se suosque turpissime perdidit. Multo minus diffitemur, crucem olim mancipiis supplicium, ut turpissimum, sic gravissimum, fuisse. Postea vero lignum homini saluti fuit certissimæ, quum CHRISTVS, humanæ proles sospitator, in arborem scandens, uti æternus eius Pater sic fieri voluit, vitæ nos, in eum pie credentes, restituit, & crucem suam mortalibus signum posuit salutis. Id quod primum factum est in Paradiso. Postquam enim primi parentes a DEO, conditore suo benignissimo, misere defecerant, ipse Filius Dei, ex immensa misericordia se obtulit deprecatorem, & admissæ culpæ oblivionem, nec non debiti communis allevationem promisit, fore videlicet tempus, quo, assumpta humana natura, gravia legis onera tolleret, peccati & mali genii vim

vim prosterneret, atque obtineret, conciliationem, de cruce pendens, morfuque inferni draconis horrendo laceratus, inter æternum Patrem hominemque sanciturus. Hinc antiquissimum sane & sanctissimum institutum oportet esse id, quod ipse Dei Filius, circumfusa cœlestium spirituum corona, aperuit, apertumque deinde beatorum ministerio patrum propagandum curavit. Quid? quod propterea idem Dei Filius, in hominis forma aliquoties, veteris tempore instrumenti, patribus senioribus apparuit, doctrinamque de generis humani, uti per crucem fieri deberet, restitutione, quam ex æterni Patris sinu protulerat, renovavit & illustravit. In conventibus deinde patrum, posteaquam nomen Dei publice prædicari & invocari coeptum erat, ita sunt homines informati, ut inprimis illis explicata fuerit crucis promissio, primis facta parentibus, de semine venturo, de Dei Filio, instar agni olim in crucis ara mactando. Nullum igitur est dubium, breviora doctrinæ capita a Mose, qui vir erat Deo plenissimus, in scripturam relata, & frequentibus in concionibus fuisse pluribus explicata. Quis

A 2

enim

enim statuere veller, bis mille annorum spatio plura a doctoribus non fuisse dicta, quam quæ primis de creatione capitibus continentur? Sunt tamen, sunt clarissima, & extra omnem posita dubitationem, in veteri codice argumenta, ex quibus vel ultro apparet, probarique potest, crucis signum non solum cognitum, sed & salutare creditum fuisse. Etenim huius rei figuram Iudæi tum exhibebant, Dei iussu præpotentis, quum limina sua de cruore agni notarent. DEVS nempe, percussurus Ægyptios, ut ab ea plaga immunes faceret Ebræos, his præceperat, ut candidum agnum sine macula immolarent, 1) ac signum liminibus suis de eius sanguine imponderent. Itaque quum Ægyptiorum primogeniti una nocte interiiissent, Ebræi soli signo crucis, sanguine factæ, tuti fuerunt, non quia cruor pecudis tantam in se vim gerebat, ut hominibus saluti esset, sed imago fuerat rerum futurarum. 2) Sic tum figura valuit in præsentem ad depellendum periculum, ut appareret, quantum veritas ipsa valitura sit ad plebem

1) v. V.C. GOLDNERI observ. de agno paschali, T. II. Miscel. Lips. p. 658.

2) v. LACTANT. de vera sapientia l. IV. c. 26.

plebem Dei protegendam, in extrema totius orbis necessitate. Pari quoque ratione crucis signum suam exseruit virtutem, cum populus murmurans a serpentibus igneis, a DEO poenæ loco immisissis, pungeretur, Mosesque, sic DEO iubente, serpentis imaginem crexisset, cuius salutaris signi intuitu populus, lue tactus, sanaretur, & mortifero presterum ictu liberaretur. 3) In cuius serpentis erectione grande latuit mysterium, & ratio diviniore, aliorum rationes longissime transcendens, typumque constituit CHRISTI, in cruce aliquando erigendi, quicquid alii hic fingant, ac contradicant. Rectius igitur statuitur, hac narratione significari CHRISTVM, in cruce sua de serpente triumphaturum, eum ibi expositurum, & simul ab eadem cruce, a qua ipse penderet, secum suspensurum, ad ipsum devincendum. Habuit vero, ut tantum non omnium sententia eruditorum est, ea pertica figuram crucis, cui serpens æneus, alis instructus, ad modum serpentum ignitorum, qui Israclitas vulnerarunt, expans-

A 3

fis

3) v. V. C. DOPPERTI obs. de Christo, per serpentem æneum præfigurato, T. I. Misc. Lips. p. 62.

sis alis fuerit affixus. Cula quoque sunt numismata quædam, quæ oraculum illud ita, ut nos idem exposuimus, ad vivum quasi exprimunt, atque perticam illam, de qua pependit serpens, formam crucis habuisse, loquuntur. Horum quædam adducit Cl. SCHLEGELIVS, 4) *Bibliis in numis*, &, qui primo loco nominandus erat, regius Antiquarius, vir de rectis studiis immortaliter meritus, V. E. TENZELIVS, maxime reverendi sacrorum nostrorum præsulis, P. TENZELII, olim frater, 5) in *Saxonia Numismatica*, quantum ad stirpem Ernestinam attinet. 6) Quæ consuetudo, ut alia plura, a Iudæis transiit ad profanos Deorum cultores, ut crediderint, crucem signum esse salutare. 7) Et quidni? Hæc enim præcipua fuit causa, cur Deus crucem maluerit, quod, illa exaltari eum, fuit necesse, & omnibus gentibus mortem Dei notescere. Nam quoniam is, qui patibulo suspenditur,

&

4) p. 387.

5) p. 102. Huiusmodi numum ipse possideo.

6) Plura cui scire volupe est, adeat DASSOVIVM, disp. *de signis crucis gentis ebrææ*.7) v. D. M. KOCHII obs. *de usu crucis apud gentiles*, quæ est in Misc. Lipsi, T. VI. p. 132.

& conspicuus est omnibus, & cæteris altior, crux potius electa est, quæ significaret, illum tam conspicuum, tamque sublimem futurum, ut ad eum cognoscendum pariter & colendum, cunctæ nationes ex omni orbe concurrerent. Imo nulla gens tam inhumana fuit, nulla regio tam remota, quo non passio eius, de cruce pendentis, pervenerit. Extendit ergo in cruce manus suas, orbemque dimensus est, ut iam tunc ostenderet, ab ortu solis, usque ad occasum, magnum populum, ex omnibus linguis & tribubus congregatum, sub alas suas esse venturum, signumque illud maximum atque sublime, ut signum salutis, suscepturum. Quid enim prohibet, quo minus statuamus, ex eo, quod CHRISTVS aliquando erat cruci affigendus, profanos in eam venisse sententiam, ac si per directionem divinam, tum apud Iudæos, tum apud profanos, crux fuerit signum salutis? Mecum in ea sunt sententia eruditorum ferme plerique, ex quibus, dum omnes persequi præsentis tabulæ prohibet angustia, *BARONIVM*, *GRETSEIVM*, *MENOCHIVM*, *MONTACVTIVM*, nominasse sufficiat. Quem ultimo nominavi loco, statuit, profanos

ex commercio cum Iudæis hæc hausisse, præsertim quum diffitendum haut sit, inter profanos non pauca crucis, eademque salutaria, occurrere vestigia. Sic in tropæis adhibitam crucem, testatur TERTULLIANVS, 8) *Victorias adoratis*, inquit, *quum in tropæis cruces intestina sint tropæorum*. Crucem quoque in sacris Ægyptiorum, qui usum illius salutarem ab Israelitis perceperant, fuisse usitatam, ex figura illa sacrificuli Ægyptiaci, crucem sinistra tenentis manu, colligitur, quam in A. R. MAGNINI antiquitatum thesauro asservari, magno numero perhibent eruditi. Ante hos omnes, quos laudavi, SOCRATES, 9) hunc in modum scripsit. *In delubro Serapidis, iam diruto, & fundamentis convulso, litteræ repertæ fuerunt, lapidibus incisæ, quas hieroglyphicas appellant. Erant formæ insculptæ, quæ crucis habebant effigiem, quas & Christiani & gentiles, oculis intuentes, utrique ad suam ipsorum religionem accommodarunt. Nam Christiani, crucem salutari Christi passionis signum esse, dixerunt, propriamque suæ religionis notam*

cen-

8) *Apolog. advers. gentes*, c. XVI.

9) *Histor. Eccles. V*, c. 17.

consuerunt, gentiles, aliquid in ea commune esse CHRISTO & Serapidi, affirmarunt. De Turcis memoriæ proditum est, eos signo crucis in fronte, pestis avertendæ causâ, olim fuisse usos. 10) Vt alia omittam, quibus referti eorum auctorum libri sunt, qui de usu crucis inter profanos disseruerunt, quorum non nullos excitatos invenire licet in Celeb. V. E. LOESCHERI *Stromat. sect. VIII, p. 153*, ubi divinus Theologus de numis, signo crucis notatis, cum cura agit. Mitto vero profanos, quibus quidem, ut ut crucis usus receptus, salutaris tamen eius significatio liquidissima non fuit, & ad eos accedo, qui a Christo nomen crucemque sumserunt, & plenior de cruce Christi, signo salutari, notitiam perceperunt. Quanto terrore sit dæmonibus hoc crucis signum, inquit LACTANTIUS, Christianorum Cicerone, 11) sciet, qui viderit, quatenus adiurati per Christum, de corporibus, quæ obsederint, fugiant. Nam sicut ipse, quum inter homines ageret, universos dæmonas verbo fugabat, hominum mentes emotas,

A 5

&

10) v. Erh. SPIZ. *diff. de Stigmat.* p. 10.

11) de vera sap. l. IV. p. m 504.

& malis in cursibus furiatas, in sensus pristinos reponebat, ita nunc sectatores eius, eosdem spiritus inquinatos de hominibus, & nomine magistri sui, & signo passionis, excludunt. Cuius rei, pergit, non difficilis est probatio. Nam quum Diis suis immolant, si assistat aliquis, signatam frontem gerens, sacra nullo modo litant,

NEC RESPONSA POTEST CONSVLTVS
REDDERE VATES.

Pertinent huc quoque, quæ laudatus auctor habet libro de mortibus persecutorum, c. 10. lectu sane ut dignissima, sic iucundissima. Tanti videlicet crucis æstimabatur figura, ut omnibus ferme rebus, omnibusque negotiis signum crucis adderetur, eo consilio, ut nullo unquam tempore memoriam crucis Christi ex animo suo mitterent, suaque incepta per crucem Christi, prospere succederent. 12) Potissimum vero crucis signo usi sunt in plurimis pietatis cultusque religiosi exercitationibus. Preces peracturi, non

12) v. TERTVLL. *de coron. mil.* c. 3. KORT-
HOLT. *pag. obtrect.* II, 6. *de Staurola-*
tria, priscis Christianis obiecta, p. 334.
FLEVRY *de mor. Christian.* c. n. J. Enck-
hus. p. 36.

non solum frontem crucis figura signabant, sed & brachia manusque ita componebant, ut sic formam quasi crucis effingerent. Crescentibus deinde ritibus, crucem quoque formabant super illos, qui in doctrina Christiana adhuc erudiebantur, super frontem illorum, qui sacro erant tingendi lavacro, super aquam, qua illi, recens Christiani lavandi, super oleum, quo post lavacrum, illorum frons insigniebatur, super panem vinumque, quod in sacra coena adhibere volebant. 13) Benedictio quoque Aaronica, quæ hodieque nostris in Ecclesiis suum merito tuetur locum, & ad populum, exemplo senis Iacobi, filiis suis benedicens, 14) peractis sacris, dirigitur a verbi divini ministro, facta est, & fit cum figura crucis, 15) quem ad modum & sacri muneris candidati, dum in eo erant, ut coetui præficerentur, ideo cruce insigniti leguntur, ut muneri, fidelius & felicius administrando, redderentur aptiores. 16) Baculus quoque,

13) v. testimonia Patrum collecta apud SAGITTAR. *de cruce Martyr.* p. 272. seq.

14) *Gen. XLIIX. 13.*

15) SCHVRTZFLEISCH. *de Χειροτονία Sacerdot.*

16) v. SCHMIDII disp. *de Baculo pastor.*

que, quo deinde, in concionem prodituri, & miracula cum eo, uti Moyses cum suo, facturi, usi sunt, & pastoralis vocatur, non alia, quam crucis forma, erat. Veteres etiam, qui sacra amplexi Christi erant, felici utentes matrimonio, recens procreatis infantibus, contra striges, caprimulgos, sagas, quæ illis, ante & post lustrationem insidiari credebantur dormientibus, signum crucis appendebant, quo ista monstra & hostes hominum a pueris abigerentur. 17) Id quod nostræ imitari videntur foemellæ, dum eiusmodi crucis signa, vel auro vel argento fabricata, variisque gemmis & unionibus exornata, & ad mundum muliebrem facientia, de collo earum dependere quotidie videmus. Non minus certa res est de labaro, vexillo Romanorum, quod primus omnium Christianorum Imperatorum cruce distinxit Constantinus, re & nomine magnus, cohortibusque, acie congressuris, præferendum curavit, & hostibus velut scutum quoddam obiecit. 18) Neque vero id apud cordatos suspicionem habet,

17) BARTHOL. *de puerp. vet.* p. 159.

18) v. EVSEB. I. *de vita Const.* c. 31, SOZOMEN. I. c. 4.

bet, & magno consensu traditur, quod Constantinus viderit in nubibus signum crucis, eiusque ad effigiem, a Christo servatore commonitus, vexillum adornarit. Nam & permagna Eusebii illorum temporum Constantinoque familiaris auctoritas est, & aliorum, fide dignorum, testimonio ornatur, adeo ut temeritatis culpa non vacet, quisquis miraculum, omnium fide probatum, nec ab incunabulis imperii Christiani alienum, paullatimque erudendo & confirmando Constantini animo accommodatum, sit præfracte negaturus. 19) Hac crucis visione erectus firmatusque Cæsar, animum futuri anxium collegit, fiduciamque conferendi proelii cepit, atque a Mosella inde versus Italiam movit, Alpesque transgressus, Mazentium apud Pontem Milvium vicit. Ea de causa Magnentius tyrannus, eiusque frater Decentius, vel sola crucis tessera, cuius religionis essent, indicarunt. Nam eorum numi crucem, doctrinæ Christianæ symbolum, præferunt, atque haut dubia priscae piæque vetustatis argumenta præbent. Crux enim Christia-

næ

19) v. SCHVRTZFL. *de primo Christian. imper. §. 15.*

næ religionis insigne erat, præsertim eorum, qui a Deorum cultu recedentes, Christi castra sequebantur, unde & in urnas coniectæ cruces hic illic reperiuntur. 20) Quo more deinceps factum est, ut crux in litteris tabulisque pingeretur, a Christianis amaretur, coleretur, imo subsidium, inquirendæ veritatis, vel maxime salutare ac certissimum haberetur. Namque post Constantini tempora, ad explorandam accusatorum innocentiam, in universa Europa, cognitum esse coepit *Crucis Judicium*, in Francorum, Saxonum, Frisionum atque Longobardorum potissimum iudiciis usitatum, quod ex antiquissimis gentium illarum legibus, nec non mediæ ævi scriptoribus manifeste colligitur. Sed quæ fuerit huius iudicii ratio, quisve modus, de eo nihil certi affirmari potest. Quotquot scriptorum eam de Cruce purgationem & genuinam illius probandi rationem elaborandam sibi sumserunt, omnes, fateor, in sententiarum diversitates trahuntur, scopum attingunt paucissimi. Res tam difficilis est, & abstrusa, ut etiam posteruditissimas doctissimorum

20) v. HECHT, obs. T.VII. Misc. Lips. p. 260.

morum virorum commentationes nondum
evictum sit, qua ratione, crucis examine,
explorata fuerit a veteribus accusatorum in-
nocentia, & indagata rei occultæ veritas.
Tacent veterum historiarum monimenta,
tacent gentium antiquarum leges, neque
modum examinandi satis exposuerunt il-
larum interpretes, iuris antecessores. Atque
exinde orta fuit summa obscuritas, & ma-
gna eorum, qui, hanc antiquitatis partem
non indignam esse, suis existimarunt, la-
boribus, 21) in iudicando diversitas, aliis
scilicet, ne, nihil dixisse, videantur, ali-
quid, sed sine ratione, dicentibus, aliis vero,
quale fuerit crucis examen, incompertum
sibi adhuc esse, ingenue fatentibus, cuius
rei opiniones potiores ordine suo recenset
V. C. BEYER. *de origine & natura præiudici-
orum in iureiurando*, diss. Lips. hab. 1720.
p. 86. Mihi vero, missis aliorum coniectu-
ris, qua ratione Crucis examine investiga-
ta fuerit quondam accusatorum aut culpa,
aut innocentia, si licitum est, prolaturus,
& solius antiquitatis testimonio ducto, pro-
bandi

21) De Cruce scripserunt Iac. GRETSER. opus
rarissimum, LIPSIUS, ROTHIVS diss. in
Gymnas. Ulmenf. *de Crucis iudicio*, alii,

bandi modus sequens fuisse videtur. Reus, qui ad crucem damnatus erat, brachiis ad crucem expansis, per duas & quadraginta noctes immobilis ad crucem stare iuebatur, id quod cum sine peculiari Numinis divini auxilio impossibile, & corporis humani vires excedere videretur, DEO sic tribuebant iudicium, ut, qui immobilis perstiterat, victor, qui movebatur, aut divino quodam iudicio ceciderat, victus haberetur. Cui assertioni respondent antiquæ dicendi formulæ, ut *cruce contendere*, *cruce decertare*, *stare ad crucem*, quibus veterum leges conceptæ leguntur. 22) Hinc quoque derivanda consuetudo est, cuius vestigia hodieque passim supersunt, dum veteres signum crucis non procul a suppliciorum locis posuerunt, sicuti Ossitii, quam, ut patriam meam dulcissimam, benignissimum Numen fortunet! partim in eo loco, ubi Senatus amplissimus, partim, ubi Præfectus prætorii nobilissimus, supplicia exercent, tres cruces, &, ut alia obliviscar, hic Longosalis, cui Deus immortalis antiquum

22) v. Fr. SPANHEM. hist. Eccles. T. I. op. p. 1450. THOMAS. not. ad Lancellotti Instit. I. Can. T. IV. p. 1758.

tiqum gloriæ & felicitatis splendorem quā
primum ut reddere velit, ex animo precor,
in via, quæ Molhusam ducit, in agro, qui
iam est Consulis nostri splendidissimi, THI-
LONIS, cui e regione sunt furcæ, unam
crucem, e saxo formatam, quotidie videre
licet. Non possum non, quin hic publice
prædicem studium atque favorem iam lau-
dati Consulis, non solum in me, sed erga
omnes ferme, qui litteris & antiquitatibus,
quarum Ipse ut olim cultor indefessus, ita
nunc Patronus incomparabilis, existit, rite
operantur. Quem quum nuper adirem,
eumque hac ipsa de re consulerem, omnem
hanc antiquitatem sermone suo, quem tum
instituebat, ita exposuit doctissime, ut &
his, tum prolatis, acquiescere, & eruditior
atque instructior abire potuissem. Sed id
non satis. Abdebat se paullulum in biblio-
theca sua, cuius optimam partem, malum!
ultimum civitatis nostræ incendium abstu-
lit, & primum WEHNERI, Viri Consul-
tissimi, observat. præf. ubi p. 267. *Lapides,*
qui agros vicini a privatis vicinis seiungunt,
sive illi in silvis, sive in campis positi, vocantur
vulgo Guterstein, Schiedstein, qui aliquando
cruce signantur. Hinc in ardua caussa Commis-

Tom. II. Fasc. I.

B

sario

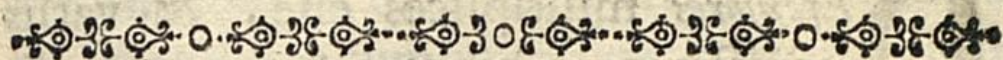
sario iniunctum, ut inquireret, ob die Stein, so Güter zu unterscheiden pflegen, kein Creutz aufhaben: deinde, quum id mihi non ex omni satisfaceret parte, G. BEYERI, Iuris olim in Academia Vit. Antistitis Celeberrimi, Specimen Iur. Germ. proferebat, ubi consultissimus Auctor, p. 54. Statuas, inquit, in confiniis quarundam urbium erectas, ut plurimum lapideas, & vel imagine Redemptoris crucifixi, vel cruce signatas, die steinerne Creutze, indistincte huc referre nolui. Alibi enim iurisdictionem ecclesiasticam, vel sedem Episcopi, significant, alibi rei gestæ memoriam conservant, alibi viatores ad cultum religiosum, qualis in papatu imaginibus sacris tribuitur, invitant. Unde hic illic ediculas (*) cum imaginibus sacris ad viam publicam, prope urbes extructas, videas, devotioni viatorum, vel SUPPLICIO CANDIDATORVM inservituras. Hinc usu venit, ut crucem, signum salutis haberent, & salutarem nuncuparent, non quin

(*) Talia rudera & apud nos, Halæ Suv. adhuc videntur, v. g. in via, quæ ad pagum Gelbingen, aliâq, quæ ad pagum Hainbach ducit, haud procul a villa Theurers-Hoff dicta; item illa, quæ in via Münckheimensi cernuntur. F. I. B.

quin iis notum esset, crucis figuram per se inanem esse, & inutilem, sed quia inscriptum tenebat salutare Christi nomen, in quo oculos animosque omnium Christianorum defixos esse oportet. Recte itaque, pieque, & prudenter nos facturi, causamque nostram omnibus, qui crucem Christi vero amplectuntur amore, facile probaturi videmur, quod præsentī tempore, quo omnia templa domusque crucem Christi resonant, more nobis consueto, dum duo nostræ adhuc disciplinæ Alumni, umbram cum luce permutare, secum constituerunt, eiusmodi materias, suo Marte elaborandas, ac publice recitandas, illis præceperimus. Sunc illi, quos honoris & amoris causa nomino, quamquam inuitus dimitto, *IO. ELIAS SEEGIUS* & *IO. IEREMIAS HOPPIUS* uterque Longosalsiensis, quorum ille de *Cruce*, in *natura præfigurata*, hic de *Cruce Christi*, oratione latina, verba sunt publice facturi. Hi Candidati nostri, sicuti honestissimis parentibus nati, ita, posteaquam penso hic suo feliciter defuncti, & magnis sapientiæ incrementis ornati, quod *DEVS* O. M. feliciter illis suisque, quos amo, & honoro, evenire iubeat, *Fenam*, tanquam

ad bonarum artium mercaturam, propedi-
em cogitant. Qui quum ita se gesserint in
Schola nostra, ut pietatis & diligentiae cæ-
teris omnino illustre dederint exemplum,
digni sunt habiti, quibus moribus antiquis,
quidam ex coetu nostro, æque pius, modestus
atque industrius iuvenis, λόγῳ, quem vocant,
περπεμπλικῶ respondeat, &, nomine omni-
um, feliciter succlamet. Is est *CHRISTIA-
NVS CHRISTOPHORVS REICHEN-
BACHIVS* Arterensis, qui non solum id,
quod ipsi commissum est, conficiet negoti-
um, sed &, quæ meditatus ipse est, *de Crucis
Societatibus*, oratione latina, in medium pro-
ponet. Digni omnino hi tres iuvenes huma-
nissimi, mihi & omnibus bonis charissimi,
sunt, qui a frequente eruditorum concio-
ne, patientibus æquisve auribus exaudiantur.
Quare omnem in modum oro, rogoque,
*summe reverendos, atq; amplissimos Scholæ nostræ
Patronos, Inspectores, totumq; reip. litterariæ se-
natum & cives, velint crastino die, hora matu-
tina octava, in primi ordinis auditorio, fre-
quentes adesse, atque eum honorem, non
nobis, sed salutari Christi cruci, habere,
huncque actum sua honorifica collustrare
præsentia. Hoc nempe volumus, hoc agi-*
mus,

mus, ut probis & doctis nos nostraque studia probare possimus, illiteratum plausum nec desideramus.

II.

DISPUTATIO

De

TITULO

DEFENSORIS FIDEI, (*)

SUB PRÆSIDIO

VIRI

PRÆNOBILISSIMI atq; EXCELLENTISSIMI

DAN. GVIL. MOLLERI,

Com. Palat Cæs. Metaph. & Hist. Prof. Publ.

Celeber. Facult. suæ h. t. Decani Spectat.

Disquisitioni publicæ propositæ

a

JOH. CHRISTOPHORO MAJERO, (**)

Cünzellavia - Franco,

Altdorfii M DCC. d. xxv. Octobr.

Literis HENR. MEYERI, Univ. Typ. in 4. plag. 3.

(*) *Perelegans & ex omnigenæ eruditionis penu locupletatum atque exornatum de TITULO DEFENSORIS FIDEI Programma haud*

B 3

ita